

TÒTEM I TABÚ

Sorge. HEIDEGGER

CLAUDI, REI DE DINAMARCA: "que ens cal ensems,
amb discreta pena, pensar en ell *no oblidant-nos
de nosaltres*, per ço, a la que era abans nostra
germana, (...) l'hem presa per muller."

Com Cronos, devores
la progènie: i de

la mort de l'altre,
en treus vigor. Que

el *teu* dret d'encetar
la fruita melosa, el pur
Amor degrada: i el

ventre cast, decau
en fisiologia animal.

Que et perd el sexe,
aquest depredador letal,
sense clemència.

ius primae noctis

¿Com *El Miracle*,
si només l'Amor deixa
espai a L'Esperança?

Zimzum

LA CIUTAT, ENCEGADA

De seguida, mon bon amic, ho
sabrem millor. Car reflexiona: la
cosa pia, ¿és estimada pels déus
perquè és pia, o al contrari, és
pia perquè és estimada pels
déus? Eutífron. PLATÓ.

Som —en
orfenesa d'Ésser.

(Abgrund)

Renegats
dins la nit abissal,

la pietat ens
determina —com cadells
espaordits ens

donem escalfor entre
nosaltres.

On la pietat és

—i l'altre mor,
agonitzant a la
pira del Tribunal,

sota el foc
del Concepte.

¡cicuta!

esse sequitur operari

a A.G.R

DES ANCIENS ET DES MODERNES

Ich ist Tathandlung. FICHTE

¿Què sóc, si
ser és –ser reconegut

i tu no em mires?

Anerkennung

¿Si la pròpia honra,
reduïda a compravenda,
depèn de l'esguard
finit dels altres?

Sotmesos al mercadeig

–i subjectes a les tares
que ens obnubilen.

(ate)

A la cort dels cecs,
qualsevol borni pot
coronar-se rei.

Cal només aclucar
els ulls, perquè es faci
la tragèdia.

¡hybris!

a S.T.T.

LA TOTALITAT I EL CRIM

Denken/Andacht. HEIDEGGER

aporia/areté. PLATÓ

No t'equivoquis:
jo sóc jo i tu ets tu.

No barregem els
pronoms, ni mesclem
els fets i les ferides.

Potser el tot no
sigui-U, i hi hagi dins
del temps un lloc
per a cada cosa, com
un *tall* dins la natura.

Caldrà atendre el
discordant, per aprendre
de la Tragèdia.

pan metron ariston

Tu i jo no tenim
res que commemorar.
Que cada u acati
el cost, de la pròpia
follia.

(Khurban)

a A.P.R.

PATHEI MATHOS

Escotar *L'Altre*
és fer espai al Miracle

—al Crit que ens
interpel·la, commou
i contradiu.

Caldrà garbellar
bocins d'ombra, entre
tanta llum de vida

—puix la carn
enganya i el sexe dol.

Però, ¿Qui romandrà
disposat a morir, quantes
vegades calgui? I

tanmateix, a la llera
de la mort, hi abunda
cabal de vida.

¿Viure de veres,
és aquest sí-animal?

¿O fer-se fort
amb *el No*, com d'un
estendard?

mysterium paschale

